

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

דעם רבין'ס
מעשיות

דעם רבין'ס משלים

א זייע זועג

די זעלבע איז מיט די זייט סארט תפלה וואס דער רבי האט אונז אויסגעלערנט צו רעדן צום באשעפער אייגענע רייד ארויס פון הארץ, וויבאלד דאס איז זייט ווערטער קענען נישט די מקטריגים אנפאלן דעם מענטש אזוי ווי זיי פאלן אונז ליידער אן ווען מיר דאווענען די געווענליכע טעגליכע תפלות.

אבער מיט דעם אלעם האט אונז דער רבי באפוילן צו זאגן אלע סארט תפלות און בקשות טראץ וואס דער יצר קען שוין די אלע תפלות און קען אונז שטערן חס ושלום, דארפן מיר ווייטער מיט תמימות זיי זאגן און בעטן. ווי דער הייליגער רבי רעדט פון דעם אין עטליכע פלעצער מיר זאלן זיין געוואוינט צו זאגן תחנונות און בקשות.

(לקוטי מוהר"ן ח"ב צ"ז)

עס איז באוואוסט אז אמאליגע יארן ווען מען פלעגט פארן אויף די הויפט וועגן פלעגן שטיין רוצחים און גנבים און פלעגן באפאלן און באראבעווען די דורכגייער. די רויכער האבן שוין געקענט די אלע וועגן וואו די מענטשן פלעגן דורכפארן. אבער אויב מען פארט אויף א זייטיגע וועג וואס איז נאך בכלל נישט באוואוסט פאר די רויכער פארשטייט מען אליין אז דארט ווערט מען נישט באפאלן פון די חברה.

ספּוּרֵי מַעֲשֵׂי־תּוֹת מִשְׁנֵי קַדְמוֹנִיּוֹת

מַעֲשֵׂה י"ב - דְּעַר בַּעַל תְּפִלָּה (1)

מֵעַן. און אזוי פֿלעגט זיין סדר צו זיין פון דעם בעל תפלה תמיד. וואס ער פלעגט אלץ אריין צו גיין אין יישוב אריין. און פלעגט איבער רידן מענטשן אז זיי זאלן גיין מיט זיין וועג אז זיי זאלן נאר גאט ב"ה דינען זיי זאלן נאר עוסק זיין אין תפילות וכו' און ווער סע האט אים צו גיהערט פלעגט ער אים צו נעמען און פלעגט אים פירן אויף זיין ארט חוץ ליישוב כנ"ל.

און זיי פלעגן דארט עוסק זיין נאר אין תפילות און שירות ותושבחות צו השם יתברך און ווידויים און תעניתים און סיגופים (דהיינו פייניקין זיך דעם גוף) און תשובה און דעסט גלייכין און דער בעל תפלה פלעגט זיי גיבן זיינע חיבורים (דהיינו ספרים) וואס ער האט גיהאט פון תפילות און שירות ותושבחות און ווידויים.

און זיי פלעגן עוסק זיין דרינען תמיד. ביז סע פלעגט זיך שוין צו גיפנען צווישן זיינע מענטשן. וואס ער האט אהין גיבראכט אזוינע וואס זיי האבן שוין אויף גיקאנט ברענגען מענטשן צו השם יתברך. פלעגט ער אמאל גיבן רשות צו איינעם פון זיינע מענטשן. אז ער זאל שוין אויף גיין אין יישוב אריין און זאל דערועקן מענטשן צום אייפירשטן. אז זיי זאלן נאר גאט דינען. אזוי האט דער בעל תפלה זיך אלץ גיפירט. און פלעגט אלע מאל מקרב זיין מענטשן. און פלעגט זיי ארויס נעמען פון דעם יישוב כנ"ל. ביז סע איז גיווארין איין רושם אויף דער וועלט (פלומר מען האט די זאך אנגיזעהן אויף דער וועלט) און די זאך האט אנגיהויבן מפורסם צו ווערן. ווארין פלוצים זענען פארפלין

מעשה אמאל איז גיווען איין בעל תפלה. וואס ער האט תמיד נאר עוסק גיווען אין תפילות און שירות און תושבחות צו השם יתברך. און ער איז גיזעסין חוץ ליישוב. און זיין סדר איז גיווען. ער פלעגט אמאל אריין צו גיין אין יישוב אריין. און ער פלעגט אריין צוגיין צו עפעס א מענטשן מן הסתם פלעגט ער אריין גיין צו קליינע לייט. דהיינו ארימע לייט און נאך אזוי איין גלייכין.

און ער פלעגט מיט דעם מענטשן אנהייבן צו שמוסין פון דעם תכלית פון גאר דער וועלט. באשר אז צום אמת איז קיין שום תכלית ניט פארהאנדן אויף דער וועלט. נאר מע זאל גאט דינען ווייל מע לעבט. און מע זאל זיך פארברענגען די יארן נאר מיט תפלה צו השם יתברך און מיט שירות ותושבחות צו השם יתברך וכו'.

און ער פלעגט אסאך צו שמוסן מיט דעם מענטשן אזוינע רייד וואס ער זאל יענעם דערועקן. ביז זיינע רייד זענען אריין גיגאנגען יענעם אין דעם הארצין אריין. ביז דער מענטש איז מרוצה גיווארן אז ער זאל זיך צום אים באהעפטן. און תיכף ווי דער מענטש איז מרוצה גיווארן מיט אים. האט ער אים תיכף גינומען און האט אים גיפירט אויף זיין ארט וואס ער האט גיהאט חוץ ליישוב (דהיינו ארויס פון דעם יישוב. ניט ווי מענטשן זיצן) ווארין דער בעל תפלה. האט זיך אויסגיקליבן איין ארט חוץ ליישוב. און דארט איז גיווען א טייכיל און ביימער, און פירות איז דארט אויף גיווען. און זיי פלעגן עסין פון די פירות. און אויף קליידער האבן זיי גאר ניט גיקוקט. ווי מע גייט גייט

גיווארין מענשן פון דער מדינה. און מען האט ניט גוואוסט ווי זיי זענען אהין גיקומען. ביי דעם איז פארפאלן גיווארין איין זון ביי דעם איין איידים.

און מען האט ניט גוואוסט וואו זיי זענען. ביז מען איז גיוואר גיווארין. אז סע גיפנט זיך דער בעל תפלה. וואס ער גייט אום און רעט אן מענשן צו השם יתברך. נאר חאפן האט מען אים ניט גיקאנט. ווארין דער בעל תפלה פלעגט זיך פירן מיט גרויס חכמה. און פלעגט זיך ביי איטליכן פארשטעלן אנדערש.

ביי דעם האט ער זיך פארשטעלט פאר איין ארים מאן. און ביי דעם פאר איין סוחר. און ביי דעם האט ער זיך נאך אנדערש פארשטעלט. און דערצו אז ער פלעגט קומען שמוסין מיט א מענשן. אז ער האט פארשטאנען אז ער קאן ביי דעם מענשן ניט פועלן דאס וואס ער וויל.

פלעגט ער דעם מענשן אזוי פארדרייען מיט רייד. ביז סע גאר ניט גימאלט גיווען צו פאלן אז ער מיינט דאס דאזיגע דהיינו אז ער זאל אים מקרב זיין צו השם יתברך. און סע ניט גימאלט גיווען צו שטויסן זיך אז ער מיינט דאס. חאטשע צום אמת איז גאר זיין פונד גיווען נאר דאס.

ווארין וואס ער האט גישמוסט און גירעט מיט לייט. האט ער מער ניט גימיינט נאר דאס. דהיינו אז ער זאל מקרב זיין צו השם יתברך. נאר ווי ער האט פארשטאנען אז ער פועלט ביי דעם ניט.

פלעגט ער אים אזוי מרמה זיין און פארשטעלן מיט רייד ביז יענער האט גימיינט אז ער וויל גאר ניט דאס. (איבער דעם האט מען דעם בעל תפלה ניט גיקאנט חאפן)

האט דער בעל תפלה עוסק גיווען אלץ אין דער זאך פנ"ל ביז סע גיווארין א רושם און א פרוסום אויף דער

וועלט. און מען האט גיוואלט אים חאפן נאר סע איז ניט גימאלט גיווען פנ"ל.

איז דער בעל תפלה מיט זיינע לייט גיזעסין חוץ ליישוב. און זיי האבן עוסק גיוועק נאר אין תפלה און שירות ותושבחות צו גאט ברוך הוא און ווידיינים און תעניתים און סיגופים און תשובות.

און די זאך פון דעם בעל תפלה איז גיווען ער האט גיקענט איטליכן מספיק זיין (פלומר ער זאל איטליכן גיבן) וואס ער האט באדארפט. אז ער האט פארשטאנען אין איינעם פון זיינע לייט. אז נאך זיין מוח נאך. באדארף ער צו גאטס דינסט. אז ער זאל גיין אנגיטאן אין גילדן גישטיק. האט ער עס אים מספיק גיווען און אזוי פארקערט.

אמאל איז צו אים מקורב גיווארן איין עושר און ער האט אים ארויס גינומען פון דעם יישוב. און ער האט פארשטאנען אז דער עושר באדארף צו גיין אפגריסן. האט ער אים אזוי גיפירט אזוי ווי ער האט גוואוסט. ווי אזוי מע באדארף איטליכן צו פירן אזוי האט ער אים מספיק גיווען.

און ביי די מענשן וואס ער האט זיי מקרב גיווען צו השם יתברך. איז ביי זיי א תענית און דער גרעסטער סיגוף (דהיינו פייניקין זיך) טייערער גיווען פון אלע תענוגים פון דער וועלט. ווארין זיי האבן גיהאט תענוג פון דעם גרעסטן סיגוף אדער פון א תענית מער איידער פון אלע תענוגים פון דער וועלט.

לאמיר זיין פאר הערן

די צוועלעווטע מעשה - דער בעל תפילה (1)

- ז. ווען האט ער געגעבן פאר זיינע מענטשן רשות אריין צוגיין אין ישוב צו דערוועקן מענטשן צום אייבירשטן?
 - גלייך ווען מ'איז געקומען צו אים
 - ווען זיי זענען שוין געווארן גרויסע צדיקים
 - ווען זיי האבן שוין געקענט ברענגען מענטשן צו השי"ת
- ח. פארוואס האט מען נישט געקענט כאפן דעם בעל תפלה?
 - ווייל ער פלעגט זיך ביי יעדעם פארשטעלן אנדערש
 - ביי איינעם וואו א ארימאן און ביי איינעם וואו א סוחר
 - ווייל ער איז געווען א רואה ואינו נראה
 - ווייל ער האט געמאכט א מופת מ'זאל אים נישט קענען כאפן
- ט. וואס איז געווען טייערער ביי די מענטשן פון בעל תפילה מער פון אלע תענוגים?
 - גאלד און זילבר
 - כבוד
 - א תענית און דער גרעסטער סיגוף

- י. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
 - יא
 - נ"ן
 - א חלק

- א. אין וואס האט דער בעל תפילה שטענדיג עוסק געווען?
 - אין תפילות
 - אין שירות און תשבחות צו השי"ת
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ב. וואו איז דער בעל תפלה געזעסן?
 - אין בית המדרש
 - אין ישוב
 - חוץ לישוב
- ג. וואס האט דער בעל תפילה געזאגט אז וואס איז דער תכלית אויף דער וועלט?
 - נאר מ'זאל דינען דעם אויבערשטן
 - נאר צו טאהן אין משא ומתן
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ד. ווען א מענטש איז מרוצה געווארן צו אים, צו וואו האט ער אים געפירט?
 - אין זיין בית המדרש
 - אין זיין שטוב
 - אויף זיין ארט חוץ לישוב
- ה. אויף וואס האבן זיי גאר נישט געקוקט?
 - אויף וואו צו שלאפן
 - אויף קליידער
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ו. אין וואס האבן זיי דארטן עוסק געווען חוץ לישוב?
 - אין תפלות שירות ותשבחות
 - אין ווידויים און תעניתים און סיגופים
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג

טיפער געטראכט

אין וויפל און וועלכע זאכן האבן עוסק געווען דער בעל תפילה מיט זיינע לייט חוץ לישוב?

תשובות אויף די פריערדיגע וואך

וויפל זאכן דערציילט דער רבי ביי די מעשה אז דער אמתער בן מלך האט פארשטאנען אז מען דארף דאס רוקן פון זייער ארט און זיי מסדר זיין אויף זייער ריכטיגער פלאץ?

זיבן זאכן, - רייזילע, בעטיל, טיש, לייכטער, עופות, חיות, לייב.